

uteha stranaca (IV)

jan mekjuen

JAN MEKJUE (IAN MCEWAN), britanski pripovedač i romanopisac, rođen je 1948. godine u Olderšotu. Za prvu knjigu pripovedaka *Prva ljubav, poslednji obredi* koja je objavljena 1975. godine dobija nagradu Somerset Moma 1976. Tri godine posle objavljivanja prve zbirke pripovedaka, 1978., izdaje drugu zbirku pripovedaka *Između čaršava*, a iste godine objavljuje svoj prvi roman *Cementna bašta*. 1981. godine objavljuje svoj drugi roman pod naslovom *Uteha stranaca* i iste godine izdaje zbirku TV drama *Podražavanje*. Mekjuen je, po mišljenju mnogih kritičara i autora, najznačajniji pisac koji se javio u Velikoj Britaniji tokom sedamdesetih godina.

Kolin je probudio Meri i naterao je da odu do bolničkog mola. Ako ni tamo ne nađu nikakav kafe, hidrobus će ih odneti do centra grada, blizu njihovog hotela.

Kada su stigli do imponantne kapije koja se nalazila na ulazu u bolnicu, hidrobus je upravo odlazio. Dva mladića u plavim jaknama, sa tamnim naočarima potpuno istih srebrnih okvira i sa tankim brkovima, upravljali su čamcem. Jedan je stajao za kormilom, dok je drugi rutinskim pokretima ručnog zgloba odmotavo konopac kojim je brodić bio privezan za stub na pristaništu; u poslednjem trenutku je zakoračio na palubu preko jaza uljaste vode koji se širio, opušten, držeći se jednom rukom za gvozdenu ogradu iza koje su stajali putnici, zureći prazno u šetalište što se udaljavalo i dovikujući se sa svojim kolegom.

Bez reči, Kolin i Meri su se priključili gomili koja je hrlila kroz kapiju, pa uz strmi put oivičen rascvetalim žbunovima prema bolnici. Starija žena je sedela na šamlici i prodavala časopise, cveće, raspeća, statue, ali niko se nije zaustavljao čak ni da ih pogleda.

»Ako ima bolesnika koji ne leže stalno u bolnici,« rekao je Kolin stežući Merinu ruku, »onda mora da postoji mesto gde prodaju osvežavajuća pića.«

Meri je razjareno uzviknula »Ja moram popiti čašu vode. Mora da imaju tako nešto«. Gornja usna joj je bila veoma ispucala, a oko očiju je imala veoma tamne podočnjake.

»Sigurno,« rekao je Kolin »na kraju krajeva, to je ipak bolnica.« Red je započinjao ispred vrata od izrezbarenog stakla, koja su pri vrhu bila ukrašena polukrugovima od obojenog stakla. Stojeći na vrhovima prstiju, mogli su videti čoveka u uniformi, portira ili policajca, koji je stajao između dva niza vrata i pregledao uverenja svakog posetioca. Svuda oko njih ljudi su vadili iz svojih džepova ili tašni svetlozute karte. Očito je bio dan za posete, jer niko od ljudi koji su čekali nije delovao bolesno. Gomila se približavala vratima. Na nogarima je bio postavljen natpis, krasnopisom ispisana duga rečenica u kojoj je reč »bezbednost« bila dvostruko podvučena. Bili su isuviše umorni da se blagovremeno izvuku iz reda, ili da objasne svoju potrebu za osveženjem jednom kada su prošli kroz vrata i našli se licem u lice sa čovekom u uniformi, a onda su se još jednom spustili niz put, na šta ih je naterala gomila koja je stajala pred vratima i sažaljivo ih posmatrala uputivši ih na nekoliko kafea u blizini, ali ni jedan od njih nije se nalazio neposredno uz bolnicu. Meri je rekla da želi da sedne negde i isplače se, i dok su oni tražili pogodno mesto za to, začuo se prigušeni zvuk motora i povik; još jedan hidrobus je pristajao uz molo.

Da bi stigli do hotela, trebalo je da pređu preko jedne od najvećih svetskih atrakcija, ogromnog popločanog trga prvougaonog oblika, oivičenog sa tri strane veličanstvenim zasvođenim zgradama na čijem otvorenom kraju je dominirala kula sa časovnikom, a iza nje čuvena katedrala sa belim kubetima i blistavom fasadom, koja je predstavljala trijumfalni vrhunac mnogih vekova civilizacije, kako je često opisivano. Duž obe vertikalne strane trga nalazile su se stolice i okrugli stolovi drvenih kafea koji su stajali jedan naspram drugom kao dve zaračene vojske; članovi orkestrara bili su obučen u večernje sakoe i kao da nisu primećivali jutarnju vrućinu, svirajući istovremeno marševe i romantičnu muziku, valcere i delove popularnih opera. Svuda je bilo golubova koji su se šepurili i prljali okolinu, a oba orkestra su se nesigurno zaustavljala posle žustrog i iskrenog aplauza posetilaca. Turisti su nailazili u talasima i zadržavali se na ovom brilijantno osvetljenom otvorenom prostoru, ili su se kretali u malim grupama prelazeći kolače poslušnosti i senki koje su bacali brižljivo izrađeni stubovi. Dve trećine odraslih muškaraca nosilo je fotoaparate.

Kolin i Meri su se s naporom kretali i sada, pre no što će preći trg, stajali su u senci kule sa časovnikom. Meri je duboko udahnila i uprkos buci predložila da sednu tu na piće. Držeći se jedno drugom, išli su ivicom trga, ali slobodnih stolova nije bilo, čak ni onih za kojima je bilo nisu sva mesta bila zauzeta; tada im je postalo jasno da ljudi koji šetaju tamo-amno po trgu zapravo traže mesto da sednu, a oni koji se povlače u lavirint bočnih ulica čine to iz očajanja jer nisu uspeli pronaći slobodno mesto.

Konačno, stojeći par minuta pored stola starijeg para koji se vrpolio na svojim sedištima mašući računom, mogli su sesti, a onda im je postalo jasno da su seli na najudaljeniji deo koji je kelner opsluživao i da će oni što budu istezali vratove i pucketali prstima biti poslužen mnogo pre njih. Meri je zurila u Kolina skupljenih, zakrvavljenih očiju i promrmljala nešto ispucalim usnama koje su počele da otiču; a kada joj je on, šaleći se, ponudio ono što je preostalo iz šolje na stolu, ona je zarijala glavu u šake.

Kolin je žurno obišao oko stolova i uputio se prema arkadi. Ali, grupa kelnera koja je besposličarila u dubokoj hladovini kod ulaza u bar oterala ga je. »Nema vode«, rekao je jedan od njih, pokazujući na gomilu posetilaca koji su sedeli duž svodova. Vrativši se stolu, Kolin uze Meri za ruku. Oni su sedeli otprilike na sredini između dva orkestra i mada zvuk nije bio previše jak, disonance i različiti ritmovi otežavali su im donošenje odluke. »Nešto donose, mislim,« rekao je Kolin sa nelagodnošću.

Pustili su ruke i zavalili se u stolicama. Kolin je pratio njen pogled što se zaustavio na porodici sa bebom koju je otac pridržavao oko struka i koja je stajala na stolu klateći se među pepeljarama i praznim čašama. Imala je na sebi beli šeširić za sunce, zelenobeli štraftasti prsluk, široke pantalone oivičene roza čipkom i belom trakom, žute zoknice i crvene kožne cipelice. Svetloplavi krugovi oko lutkinih usana činili su ih tamnijim, odajući utisak neprekidnog iznenadenja. Iz uglova bebinih usana kretala je pljuvačka koja se nagomilavala u dubokim usecima obraza i visila kao visuljak. Stiskala je i opuštala šake, glava joj se čudno klatila, punačke slabe noge nesigurno su stajale zbog njene velike pospanosti. Divlje oči, okrugle i bistre, bleskale su po osunčanom trgu i zaustavile se, očito iznenadene i ljutite, na liniji krova katedrale, na kom je nekada bilo nešto napisano, dok su vrhovi arkada kao u ekstazi prelazili u mramornu penu i uzdizali se visoko u plavo nebo kao bleskovi i venci, poput talasa koji se rasprše u hiljade kapljica udarivši o obalu. Beba je proizvela neki grleni zvuk i pokazala rukama u pravcu zgrade.

Kolin je podigao ruku onako uz put dok se kelner kretao prema njima, noseći poslužavnik sa praznim bocama, ali on je već prošao pored njih, a Kolin nije uspeo ni da dovrši svoj pokret. Porodica se spremala da ode i dete je bilo predato majci, koja mu je obrisala usta dlanom i stavila ga pažljivo na leđa u srebrnasto presvučena kolica, uvezavši mu ga ruke i grudni koš kožnim sigurnosnim pojasevima. Ležeći na ledima, beba je usmerila svoj ljutiti pogled u nebo.

»Pitam se«, rekla je Meri posmatrajući ih kako odlaze »kako su deca.« Merinih dvoje dece ostali su sa ocem, koji je živeo na seoskom gazdinstvu. Tri razglednice, adresirane na njih i sve napisane još prvog dana, ležale su još uvek na noćnom ormariću pored kreveta, bez mra-ka.

»Pretpostavljam da im nedostaje fudbal, kobasice, koka-kola i filmovi, ali inače su dobro«, rekao je Kolin. Dva su čoveka u potrazi za mestom stajala nekoliko trenutaka oslonjena na njihov sto.

»Sve te planine i beskrajni otvoreni prostor,« rekla je Meri. »Znaš, ovo mesto može biti užasno zašušljivo ponekad.« Zgledala se u Kolina. Uzeo ju je za ruku. »Trebali smo poslati karte.« Meri je povukla ruku i pogledala arkade i stubove koji su bili svuda unaokolo.

Kolin je takođe pogledao okolo. Kelnera nije bilo na vidiku i izgledalo je kao da svi imaju pune čaše.

»Ovde je kao u zatvoru«, rekla je Meri.

Kolin je prekrstio ruke i dugo je gledao ne trepnuvši. Njegova ideja je bila da dodu ovde. Najzad je rekao. »Naš let je plaćen unapred i zakazan tek za deset dana.«

»Možemo uzeti voz.«

Kelin se zagledao negde pored njene glave.

Oba orkestra su u isti mah prestala da sviraju i muzičari su se uputili prema arkadama, gde su se nalazili barovi ovih uglednih kafea; ovako bez muzike, trg se činio još većim, samo bi se povremeno ispunjavao zvcima koraka, udarima tankih potpetica, lupom sandala, šapatom straha, dečijim povikima, roditeljskim zabranama i naredbama. Meri je prekrstila ruke i pustila da joj glava klone.

Kolin se digao i počeo mahati obema rukama kelneru, koji je klimnuo glavom i uputio se prema njima, sakupljajući uz put porudžbine i prazne čaše. »Ne mogu da poverujem,« uzviknuo je Kolin likujući.

»Trebali smo ih povesti sa sobom« rekla je Meri svome krilu.

Kolin je još uvek bio ha nogama. »On zapravo dolazi!« Seo je i povukao je za zglob na ruci. »Šta bi ti želela?«

»To je ružno od nas što smo ih ostavili.«

»Mislim da je to sasvim razborito.«

Kelner, jedan krupan čovek sa velikom sedom bradom i zlatnim okvirima za naočare, iznenada se našao za njihovim stolom naginjući se prema njima malo podignutih obrva.

»Šta ti želiš, Meri?« prošaputao je Kolin požurujući je.

Meri je spustila ruke u krilo i rekla. »Čašu vode, bez leda.«

»Da, DVA puta to isto«, rekao je Kolin žustro. »I...«

Kelner se uspravio i iz njegovih nozdruva se začuo kratak šištaž. »Vode?« rekao je nekako odsutno. Prešao je očima od jednog do drugog,

procenjajući njihovu aljkavost. Povukao se korak unatrag i pokazao glavom ka uglu trga. »Eno česme.«

Kada je počeo da se udaljava, Kolin ga je u poslednjem trenutku uhvatio za rukav. »Ne, ali sačekajte,« zamolio ga je. »Mi bismo popili kafu i...«

Kelner je oslobodio svoju ruku. »Kafu!« ponovio je, nozdrve su mu se raširile od prezira. »Dve kafe?«

»Da, da.«

Čovek je samo klimnuo glavom i otišao.

Kolin se stropoštao u svoju stolicu, zatvorio oči i polako zatresao glavom; Meri je sa naporom sedela uspravno.

Dodirnula je nežno njegovu nogu ispod stola. »Hajde, imamo samo deset minuta do hotela.« Klimnuo je glavom, ali nije otvarao oči. »Možemo se istuširati, sedeti na balkonu i naručiti da nam se donese što god zamislimo.« Dok mu je obraz tonuo prema grudima, ona ga je sve više bodrila. »Možemo otići u krevet. Mm, oni divni beli čaršavi. Završićemo šalone. Možeš li zamisliti išta boljet? Možemo...«

»U redu,« rekao je Kolin tupo. »Odselajmo do hotela.« Ipak, nisu se ni pomerili.

Meri je napučila usne, a onda rekla. »On verovatno donosi kafu. Kad ovde ljudi mahnu glavom, to može svašta značiti.«

Kako se jutarnja vrućina pojačavala, gomila ljudi na trgu se postepeno smanjivala; sada je bilo slobodnih stolova, a oni koji su još uvek šetali trgom, ili su bili zaljubljenici u razgledanje ili građani koji su išli određenim poslom; svi ti ljudi su izgledali kao razbacane figure koje su se na tom ogromnom, groznom prostoru činile još manje i nekako svetlucave. Sa druge strane trga muzičari iz orkestra su polako zauzimali svoja mesta i počeli da sviraju bečki valcer; na strani na kojoj su Kolin i Meri sedeli, dirigent je listao partiture dok su muzičari sedeli na svoja mesta i sređivali note na postoljima. Jedna od posledica dobrog međusobnog poznavanja bila je i ta da su oni veoma često zurili u istu stvar, ne komentarišući to naglas; ovoja puta to je bio čovek udaljen od njih oko dve stotine stopa i okrenut leđima. Njegovo belo odelo bilo je veoma uočljivo u tom bleisku sunca, beše zastao da sluša valcer. Prebacivši svu težinu na jednu nogu, klimao je glavom po taktu muzike. Onda se okrenuo kao da mu je to dosadilo, jer se muzika još ne beše završila, zaputivši se u njihovom pravcu, ispuštajući cigaretna pod i stajući na nju ne pogledavši na dole. Iz gornjeg džepa sakoa izvadio je, ne zastajkujući, naočare za sunce, koje je brzo prebrisao belom maramicom pre no što ih je stavio na oči; svaki od ovih pokreta delovao je tako ekonomično kao da su uvežbani. Uprkos naočarima, dobro skrojenom odelu, svetlosivoj svilenom kravati, odmah su ga prepoznali i posmatrali njegov dolazak kao hipnotisani. Isprva nisu bili načisto da li je on njih primetio, ali sada se kretao tačno prema njihovom stolu.

Kolin je prostenjao. »Trebali smo otići u hotel.«

»Trebala da se okrenemo,« rekla je Meri, ali oni su nastavili da ga posmatraju dok im se približavao, primorani na to iracionalnim doživljajem prepoznavanja nekog u stranom gradu, zanosom koji obuzima čoveka kad nekoga vidi a on sam pri tom nije viđen.

»Promašio nas je,« prošaputao je Kolin, ali Robert kao da je u tom trenutku dobio neki znak, zaustavio se, skinuo naočare, široko raširio ruke i uzviknuo. »Priatelji moji!« i brzo im prišao. »Priatelji moji!« ponovio je, rukovao se sa Kolinom i poljubio Meri u ruku.

Zavalili su se natrag u stolice i kiselu se nasmešili. Pronašao je stolicu i seo između njih, kežeći se široko kao da je od njihovog poslednjeg susreta prošlo nekoliko godina, a ne samo nekoliko sati. Ispružio se u stolicu, prebacujući nogu preko noge tako da su mu se videle meke, svetle kožne čizme. Blag miris kolonjske vode, različit od onog sinoć, širio se oko stola. Meri je počela da češe nogu. Onda su mu objasnili da još nisu bili do hotela, da su spavali na ulici; Robert je zadahtao od užasa a zatim se uspravio u stolici. Neosetno, kada je završio sa prvim valcerom, orkestar preko puta je prešao na sledeći, dok se susedni orkestar svirao tango.

»To je moja greška,« uzviknuo je Robert. »Zadržao sam vas predugo uz vino i moje glupe priče.«

»Prestani da se češeš,« rekao je Kolin obraćajući se Meri, a onda Robertu. »Taman posla, trebali smo poneti svoje mape.«

Ali, Robert je već bio na nogama, jedna ruka mu je počivala na Kolinovoj podlaktici, a drugom je pokušavao da uhvati Meri za ruku. »Ja sam za to odgovoran. Ja ću to ispraviti. Vi ćete prihvatiti moje gostoprimstvo.«

»O, ali mi to ne možemo,« rekao je Kolin neodređeno »odseli smo u hotelu.«

»Ali kada je čovek tako umoran, hotel baš nije najbolje mesto. Kod mene će vam biti tako udobno da ćete zaboraviti tu užasnu noć.« Robert je odgrnuo stolicu u stranu da bi Meri mogla da prođe. Kolin ju je povukao za suknju. »Čekaj trenutak...«

Brzi tango se završio i spretnom modulacijom pretopio se u Rosinija, valcer se pretvorio u galop. Kolin se namrštio pokušavajući da se koncentriše »Čekaj...«

Ali, Robert je poveo Meri kroz prostor između stolova. U njenim pokretima bilo je sporog automatizma mesečara. Robert se okrenuo i nestrpljivo pozvao Kolina. »Uzećemo taksi.«

Prošli su pored orkestra i kule sa satom čija senka sad nije bila veća od drvceta šibice, a na prometnom šetalistu u središnjem delu prepuve lagune jedan čamdžija je izgleda odmah prepoznao Roberta i divljački se počeo boriti za svoju mušteriju.

V POGLAVLJE

Kroz poluspuštene šalone sunce na zalasku je iscrtavalo naranđaste romboide na zidu spavaće sobe. Verovatno zbog oblaka koji bi na kratko zaklonili sunce, šare na zidu su na trenutak tamnile, da bi već sledećeg časa opet postajale svetle. Meri ih je posmatrala nekoliko trenutaka pre no što se sasvim razbudila. Soba je bila veoma viška, ok-

rečena u belo, sa uredno raspoređenim nameštajem; između njenog i Kolinovog kreveta nalazio se pleteni sto od bambusa na kom je stajao kameni bokal sa dve čaše; na susednom zidu nalazio se izrezbaren sanduk na kom je bio zemljani čup sa graničicom srebrnog cveća. Suvo, srebrnasto lišće se pomeralo i šušalo pod naletima vetra koji je ulazio u sobu kroz poluotvoreni prozor. Pod je delovao kao da je izliven iz jednog komada zelenkasto-braon mermera. Meri se podigla sa lakoćom i spustila noge na ledenu površinu poda. Mala pokretna vrata, koja su bila poluotvorena, vodila su u kupatilo obloženo belim pločicama. Druga vrata, ona kroz koja su ušli, bila su zatvorena, a na mesinganoj vešalici bio je okačen beli ogrtač. Meri je sipala sebi čašu vode, kao što je činila nekoliko puta pre no što je usnula; s tim što je ovoja puta pijuckala vodu a ne gutala, sedela je veoma pravo ispravljajući kičmu što god je više mogla i posmatrajući Kolina.

Ležao je odgore na čaršavima, malo povijen, okrenut njoj licem, nag kao i ona. Ruke je držao prekrštene na grudima kao što to čine fetusi u majčinoj utrobi, njegove tanke noge koje nisu obrasle maljama bile su malo razdvojene, stopala nenormalno mala kao u deteta bila su okrenuta prema unutra. Fini linija kičme bila je smeštena u duboki žljeb na leđima, duž te linije, osvetljene svetlošću koja je prodirala kroz poluspuštene šalone, rasle su fine malje. Oko njegovog uskog struka nalazili su se mali useci, kao otisci zuba koji su se zadržali na nežnoj koži, bili su to tragovi od gume na gaćicama. Njegove butine behu male i čvrste kao u deteta. Meri se nagnula napred da ga pomiluje, ali se onda predomisli. Umesto toga vratila je čašu na sto i približila se njegovom licu da bi ga bolje razgledala, baš kao što bi razgledala lice neke statue.

Sve je na njegovom licu bilo savršeno, bio je to neverovatni nesklad ubićajenih srazmera. Uho — ono jedno koje je bilo vidljivo — bilo je veliko i pomalo klopavo; koža mu je bila tako tanka i svilen, gotovo prozirna; u unutrašnjosti uha imao je mnogo više zavijutaka nego što je to obično bio slučaj; usne resice su mu bile previše duge, nekako ispućene i zašiljene kao suzne kapi. Kolinove obrve bile su veoma tanke i gotovo su se dodirivale. Njegove oči, duboko usadene, tamne kada su otvorene, behu sada zatvorene gustim sivim trepavicama. Taj izraz neke zbuñene namršenosti, koji mu je blago nabirao vede, nije se gubio ni u snu, a ni kada bi se smejaio. Nos mu je bio dugačak kao i uši, ali nije štrčao s profila, već se spuštao ravno naniže, prateći liniju lica, da bi se pri dnu proširio kao dva mala zarez a u dve malene nozdrve. Usta su mu bila ravna i čvrsta, iza njih su malo provirivali zubi. Kosa mu je bila neprirodno fina, kao u deteta, padala je u kovrdžama na njegov tanak, ženstven vrat.

Meri je prišla prozoru i široko rastvorila šalone. Soba je bila direktno okrenuta suncu na zalasku i izgleda da se nalazila na četvrtom ili petom spratu, više je od ostalih okolnih zgrada. S obzirom da joj je jarko svetlo išlo pravo u oči, bilo je jako teško pratiti splet ulica koje su se prostirale ispod njih i ustanoviti gde se oni sada nalaze u odnosu na njihov hotel. Izmešani zvuci koraka, muzike koja je dopirala sa TV ekrana, zveckanje escajga i posuda, svi ti zvuci su se podizali sa ulice kao iz nekog gigantskog hora ili orkestra. Tiho je zatvorila šalone. Oduševljena veličinom sobe i savršenim mermernim podom koji je blistao, Meri je otpočela svoje joga vežbe. Počela je ubrzano disati prislonivši butine o hladni pod, sela je ispruživši noge pravo ispred sebe i ispravljajući leđa. Spuštala se napred polako, lagano ispuštajući vazduh, istežući se i hvatajući tabane obema rukama, trup je položila na noge dok joj je glava počivala na cevnicama. Ostala je u tom položaju nekoliko minuta, zatvorenih očiju, pravilno dišući. Kada se podigla, Kolin je već sedeo na krevetu.

Dremajući još uvek, pogled mu je lutao sa njenog praznog kreveta do šare na zidu i do Meri na podu. »Gde smo mi to?« Meri je legla na leđa. »Nisam sasvim sigurna.«

»Gde je Robert?«

»Ne znam.« Podigla je noge iznad glave i spustila ih preko glave iza sebe.

Kolin se digao, ali je gotovo istog časa ponovo seo. »Pa, koliko je sati?«

Merin glas je bio prigušen. »Veče je.«

»Kako tvoji ubodi.«

»Hvala na pitanju, nestali su.«

Kolin je ponovo ustao, ovog puta veoma oprezno, i pogledao unao-kolo. Prekrstio je ruke. »Šta se dogodilo sa našom odećom?« Meri je rekla. »Ne znam, i podigla noge iznad glave u visini ramena.«

Kolin je nesigurnim korakom otišao od vrata od kupatila, provirio unutra i rekao »Nije ovde.« Podigao je vaz u sa cvećem i poklopac na sanduku. »A ni ovde.«

»Ne,« rekla je Meri.

Seo je na svoj krevet i posmatrao je. »Zar ti ne misliš da bismo trebali da pronademo svoju odeću? Zar nisi zabrinuta?«

»Dobro se osećam,« rekla je Meri.

Kolin je uzdahnuo. »Pa ja ću da saznam šta se to ovde dogada.« Meri je spustila noge i gledajući u plafon, rekla. »Na vratima visi ogrtač.« Smestila je udove na pod što je udobnije mogla, dlanove okrenula nagore, zatvorila oči i počela duboko da diše kroz nos.

Posle nekoliko minuta začula je Kolinov glas, koji je odzvanjao iz kupatila. »Pa ja ovo ne mogu da nosim.« Ona je otvorila oči kada je on kročio u sobu. »O, da,« rekla je Meri zapanjeno dok je on šetao po sobi. »Tako divno izgledaš.« Izbacila mu je kovrdže preko okovratnika, i posegnula za njegovim telom ispod tkanine. »Izgledaš kao bog. Mislim da ću morati da te povedem u krevet.« Uzela ga je za ruku, ali ju je on povukao.

»To u svakom slučaju nije ogrtač,« rekao je, »to je spavaćica.« Pokazao je na izvezeni buket cveća na njegovim grudima.

Meri se povukla korak unatrag. »Nemaš pojma kako izgledaš u ovom.«

(nastaviće se)